

Poustevník na skále svatojanské.

Roman z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL I.

Pokračování.

Za šetření minulí ústí Svinesund...

Tentokrát uvazlel spánek očizince i jeho syna...

Zaujata těžkým tušením, viděla čln opouštět Norsko...

"A ptec, ačkoli se to všechno zdá odklívým..."

Nicolina vzdychala po krásné podivné, kterou opouštěla...

II.

Mezi nesčetným množstvím putujících a holých břehů...

Velkomyslná a lidumilná žena, paní Margareta Hvíteldtová...

Proto dostal tento břeh své mystické jméno a nikdy zraje nezaluhovalo místo takového jména...

Ponekud výše na břehu není už příroda tak charakteristicky pustá...

Za dnešního, sočného žera rohu 18... vříděl čln, který jsme sledovali po kristianském fjordu...

kávaní rukou a poklonovánímu vítala jej i ona jeho velitele...

"To jsem věru neslyšel!" řekl Karolus se šibalským vzezřením a hlasem...

"Eh, styd' se, čahoune — jen si dělej žerty ze své matky..."

"Bůh mne chraň," spadla do řeči stará Malena, která pokládala za svou hospodyňskou povinnost...

Chýše Eliase Asbjornssona dokazovala, že její majitel jest pro své povolání potřeby dobře zapálen...

Sádrová soška, představující Napoleona I. s rozbitým nosem, zabíjaloa sbírku. Po té bylo lze prohlédnout si čajový kotlík pravého čínskému pávu...

A nyní máme dostatečně jasnou představu o nádehe těchto komůrek, není proto zapotřebí dalšího popisování...

"Nuže, pane," rozhovořil se starý Asbjornsson a vřel tálhly a spokojený pohled kol sebe...

"Mý máme zárobky v obou bednách," spadla do řeči Nicolina pťivítivě pohleděje na starého, dobráckého Eliase...

Tim bylo vše vyřízeno. "Vy dáváte vše příliš lacině, otče!"

"Zažil jsi kdy chvíli, v níž bys byl trpěl nedostatkem v ležšího chleba?"

"Ach tak, můj drahý Karole," vyjádřil se Elias, pomáha je vyva lovatí sudy...

"Proti tomu nenamítám ničeho," odvětil Karolus, "jen kdybych měl celý čas..."

"Kdybych měl takové názory," mluvil starý, "tu by Malena měla dosti pťicin stěžovat si..."

"Děkuji, milá madam, my nejsme zhyčkáni!" poznal malý Lester a podával ruku své manželce...

"Dlouhých, pravís — ano, ano, rád věřím, že tak soudíš..."

Karolus uznal za vhodné vyhledati své osamocené lože...

Sotenas, jeden z největších poloostrovů, vyčnívajících z prostětného břehu Bohuslánu...

"Dala jsi jim tam něco?" ptal se Elias a vřel pohled k malé předsiřce...

"Co o nich soudíš, matko?" "Nic, otče! Když jsi jim nabídl přistřeší, nesmiš scházeti ochota ani na mé straně..."

"A co soudíte o tomhle, matko?" řekl Karolus, který nyní za zády vytáhl a na pečetě rozštíhl kromě krupice dvě celé knihy vlny červené...

"Krista Pána, synku, Karole, kdes nabral tolik peněz?"

"Peníze — což nevíte, matko, že jsem vezl dosť mořských raků prodat na svůj účet..."

Zcela spokojen s odpovědí, jež byla lichotivou a zároveň povzbuzující, zaujal Karolus místo na staré lodní lavičce...

Když již starý chrápal po boku matčině, byla Karolova postel dosud netknuta...

Jemně zachvění otřáslo tělem mladé ženy. "Což nejsi zde spokojen?"

Nicolina chopila se chvatně jeho ruky. Siza, jež chvějící se vědrala na pokraj vřtka...

"Můj Bernharde, neboj se na mne pohlednouti! Nejsme slába; mluvil jsem pouze na Georga..."

"Zase ten hoch!" odvětil na to Letsler drsně. "Ty ho máš ráda více než mne..."

"Dlouhých, pravís — ano, ano, rád věřím, že tak soudíš..."

Karolus uznal za vhodné vyhledati své osamocené lože...

Sotenas, jeden z největších poloostrovů, vyčnívajících z prostětného břehu Bohuslánu...

"Dala jsi jim tam něco?" ptal se Elias a vřel pohled k malé předsiřce...

"Co o nich soudíš, matko?" "Nic, otče! Když jsi jim nabídl přistřeší, nesmiš scházeti ochota ani na mé straně..."

"A co soudíte o tomhle, matko?" řekl Karolus, který nyní za zády vytáhl a na pečetě rozštíhl kromě krupice dvě celé knihy vlny červené...

"Krista Pána, synku, Karole, kdes nabral tolik peněz?"

"Peníze — což nevíte, matko, že jsem vezl dosť mořských raků prodat na svůj účet..."

Zcela spokojen s odpovědí, jež byla lichotivou a zároveň povzbuzující, zaujal Karolus místo na staré lodní lavičce...

"Což kdybychom si zde zařídili obydlí, co říkáš na to, Nicolino?"

Jemně zachvění otřáslo tělem mladé ženy. "Což nejsi zde spokojen?"

Nicolina chopila se chvatně jeho ruky. Siza, jež chvějící se vědrala na pokraj vřtka...

"Můj Bernharde, neboj se na mne pohlednouti! Nejsme slába; mluvil jsem pouze na Georga..."

"Zase ten hoch!" odvětil na to Letsler drsně. "Ty ho máš ráda více než mne..."

"Dlouhých, pravís — ano, ano, rád věřím, že tak soudíš..."

Karolus uznal za vhodné vyhledati své osamocené lože...

Sotenas, jeden z největších poloostrovů, vyčnívajících z prostětného břehu Bohuslánu...

"Dala jsi jim tam něco?" ptal se Elias a vřel pohled k malé předsiřce...

"Co o nich soudíš, matko?" "Nic, otče! Když jsi jim nabídl přistřeší, nesmiš scházeti ochota ani na mé straně..."

"A co soudíte o tomhle, matko?" řekl Karolus, který nyní za zády vytáhl a na pečetě rozštíhl kromě krupice dvě celé knihy vlny červené...

"Krista Pána, synku, Karole, kdes nabral tolik peněz?"

"Peníze — což nevíte, matko, že jsem vezl dosť mořských raků prodat na svůj účet..."

Zcela spokojen s odpovědí, jež byla lichotivou a zároveň povzbuzující, zaujal Karolus místo na staré lodní lavičce...

O ŽIVOT.

Roman Čínského Náboba od Julia Vernea.

PŘEKLAD V. PATEJDLA.

Pokračování.

Kapelník této kocovery vešel předložil seznam svých hudebních kousků.

Po té sbor zpěvaček a hudebnic, jimž bylo předem už dobře zapláceno, odešel...

Na tomto druhém stole nalezl každý šálek s víčkem, ozdobeným podobiznou Bodhidharymy...

Jaký to čaj! Nebylo obavy, že by obchodní dům Gibb-Gibb a spol., který jej dodal...

Budíž podotčeno, že nebyli již ani s to, aby ocenili lahodu tohoto výtečného nápoje.

"Tak již mluvil častěji. Avšak což neustane nikdy doba, drahý příteli, kdy se lépe naučíš chápati myšlenky a city..."

"Dlouhých, pravís — ano, ano, rád věřím, že tak soudíš..."

Karolus uznal za vhodné vyhledati své osamocené lože...

Sotenas, jeden z největších poloostrovů, vyčnívajících z prostětného břehu Bohuslánu...

"Dala jsi jim tam něco?" ptal se Elias a vřel pohled k malé předsiřce...

"Co o nich soudíš, matko?" "Nic, otče! Když jsi jim nabídl přistřeší, nesmiš scházeti ochota ani na mé straně..."

"A co soudíte o tomhle, matko?" řekl Karolus, který nyní za zády vytáhl a na pečetě rozštíhl kromě krupice dvě celé knihy vlny červené...

"Krista Pána, synku, Karole, kdes nabral tolik peněz?"

"Peníze — což nevíte, matko, že jsem vezl dosť mořských raků prodat na svůj účet..."

ķterou mně, jest obdařena vším, co mě může učiniti šťastným."

"Vím to." "Nuže?" "Ty nejsi obdařen vším, čeho třeba ku štěstí! Nudíš se sám v životě je zlá věc! Nudíš se ve dvou jest věc ještě horší!"

"Nebudeš, dokud nepoznáš neštěstí!" "Neštěstí nemá ke mně přistupu!" "Tím háře, nebo tu ti není léku!"

"Ach, těch nudrců!" zvolal nejmladší ze stolovníků. "Nen radno je poslouchat Jsouť stroji na pouhé nauky! Vyrábějí kdejaké! Hudlářské práce, která za nic nestojí a k ničemu není! Ožeň se, ožeň, pťitelí! Udělal bych to také, kdybych se nebyl zavázal slibem, že nebudu nikdy nic dělat! Ožeň se, a kéž ti, jak praví naši básníci, dva fénixové zůstanou vždy něžně spojeni! Pťatelé, pijte na zdar našeho hostitelé!"

"A já," odpověděl filosof, "piju na brzék zakročení nějakého ochranného božstva, které by jej podrobilo zkoušce neštěstí, aby mu dopomohlo ku štěstí!"

Po tomto pťitku, dosti podivném, stolovníci vstali a pťistřili k sobě pěti, jak by byli učinili boxovníci před samým zápasem; potom se pustili a zase vřtřili sklánějíce hlavy, a rozloučili se vespolek.

Z popisu salonu, kde se slavila tato hostina, z citokrajných jídel, jež se octla na stole, z oděvu stolovníků, ze způsobu, jakým se vyjadřovali, a možná také, že z jejich zvláštních pojmů čtenář uodh, že tu jde o Čňany, nikoliv o ty, "nebešťany", kteří zdají se býti vyňati ze zástěny, neb úlomkem porculánové nádoby, nřběž o novověké obyvatel "nebeské říše", již povproptěle studiem, cestami a častým stykem se západními vzdělanci.

Byl to vsuktu salon na jedné z květinových lodí na Perlové řece v Kantoně, kde bohatý Kinfo, provázený nerozlučným filosofem Vangem, hostil právě své nejlepší čtyři pťátele z mládí, Paočena, mandarina čtvrté třídy s modrým knoflíkem, Ćinpsanga, bohatého obchodníka v hedvábném zboží z Lékárnické ulice, zarýtého světáka Tima a učence Huala.

A tak minul dvacátýsedmý den čtvrtého měsíce za první z pěti pončůvek, na něž se 'tak poeticky dělí hodiny čínské noci.

KAPITOLA 2.

V níž Kinfo a filosof Vang líčí se svéhláším způsobem.

Vystrojil-li Kinfo svůj pťátelům onu hostinu na rozloučenou v Kantoně, učinil tak proto, že v hlavním městě provincie Kuangtungu prožíval částečně svoje mladá léta. Z četných souhrudů, kteréž má zajisté bohatý a štědrý mladík, zbyli mu v tu dobu jediné tři čtyři, jež pozval na květinovou loď. Ostatní pak, rozprášené náhodami života, byl by nadarmo sledoval.

Kinfo byl rázovitým zjevem severních Čňanů, jejich plémě se pónenáhlu pťeměňuje, a kteří se nikdy nesloučili s Tatary. Jemu podobného by se našlo v jižních provinciích, kde vyšší i nižší třídý splývly těsněji s pílemenem mandžuským. Kinfo ni po otci ni po matce, jejichž rodiny od podmaněné nevstupovali z ústraní, neměl v žilách ani kapky tatarské krve. Jsa velký, urostlý, spíše bílý nežli žlutý, a maje obočí pťimou čarou narysovaná, oči téměř dorovnané a sotva znatelné ku skráním vyběhající, rovný nos a tvář ani dost málo spláchnutá, byl by se mohl důstojně postaviti po bok i nejkrásnějším zjevům národů západních.

Bylť Kinfova poznati za Čňana toliko po lebece pečlivě oholené, po čele a krku prostém všelikého vláska, a po nádherném copu, kterýž spřával mu na hřbet jak ulhový had. Jsa velice dbalý své osoby nosil pěkné knofly, opisující cblout nad jeho vrchním rtem, a okrasnou nálepku, kteréž tvořily pospolu věrnou podobu pomělký v hudebním písmě.

Pok.